

LBRIS

We know
books

CONAN REED

Scutul Focului

TRILOGIA AHKISULUI

R O M A N
VOLUMUL
1

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2018

CUPRINS

CAPITOLUL 1. CULORILE REGILOR.....	11
CAPITOLUL 2. TRANSA ADEVĂRULUI.....	35
CAPITOLUL 3. AURUL FOCULUI	53
CAPITOLUL 4. CUIBUL BANDIȚILOR	77
CAPITOLUL 5. DRUMUL URIAȘILOR.....	103
CAPITOLUL 6. PEȘTERA URIAȘILOR.....	121
CAPITOLUL 7. BASMELE CAVALERULUI	139
CAPITOLUL 8. CĂUTAREA DRAGONULUI	165
CAPITOLUL 9. SCUTUL FOCULUI.....	187
CAPITOLUL 10. FURTUNA FLĂCĂRILOR	209

Am început această carte demult, odată cu poveștile cu zmei și feți-frumoși spuse fiului meu și trăite împreună cu el. Povești în care el a jucat rolul principal, în care a biruit balauri, a rezolvat ghicitori și a săvârșit numeroase fapte de vitejie.

Pregătirea acestor seri de neuitat mi-a dat uneori de furcă. De ce e verde Împăratul Verde? Există și un Împărat Roșu, dar oare există și împărați de alte culori? De unde vine magia? De ce e Zmeul rău?

Am acceptat provocarea de a crea o poveste palpitantă, pentru sufletul curat al unui copil. Așa am plăsmuit lumea noastră, în care te invit și pe tine, dragă cititorule, să intri și să privești totul prin ochii unui copil. O lume curată, fără violență, așa cum ne-ar plăcea și nouă.

Numesc acest stil „Clean Fantasy”, fantezie curată, și sper ca acest concept să ajungă să fie un gen literar. Cărți frumoase și palpitate, pe care copiii le pot citi și asculta fără probleme.

Vă doresc o lectură plăcută și m-ar bucura să aflu dacă v-a plăcut.

facebook.com/ReedConan
twitter.com/ReedConan
www.ConanReed.com

Conan Reed
Lord of Celestae

LIBRIS

We know books

CAPITOLUL

1

CULORILE
REGILOR

— Ei bine, dragii mei, zise bunicul Alex, ce poveste vreți să vă zic astăzi? Vreți să o auziți pe cea cu uriașii, pe cea din pădure sau să vă povestesc mai departe despre calul vorbitor?

— Nu, nu, strigară cei doi nepoți, povestește-ne despre ahkis!

— Sunteți siguri?, zâmbi bunicul. Povestea despre codrul fermecat este deosebită...

— Nu, nu, tataie, se rugară băieții, noi vrem să o auzim pe cea cu ahkisul.

— De acord, se dădu bătut bunicul. Dar să știți că este destul de lungă, nu o vom putea termina într-o singură seară. Și de unde vreți să încep?

Darian, cel mai mare dintre băieți, strigă: „De la stejar!”.

— Da, chiar de la începutul cu stejarul, când ai călătorit prima dată, tataie!, zise și Maxi.

— Da, stejarul, repetă dus pe gânduri bătrânul, stejarul.

Știți voi, în grădină a fost odată un ditamai copacul. Chiar acolo unde e banca astăzi; pe atunci banca era rezemată de acel stejar. Uneori mă așez pe bancă și mă gândesc la acel copac bătrân și îmi aduc aminte cum vântul îi șuiera ușor prin frunziș. Închid ochii și îmi imaginez că el încă se află acolo. Și îmi amintesc ziua în care stejarul a fost tăiat; ziua când a început totul.

A fost odată, ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti, a fost într-o vreme pe când copiii erau cumiți și părinții lor le ziceau încă povești, a fost odată un băiat pe nume Alex. Și băiatul acela eram eu.

— Prezintă-te frumos, bunicule!, strigă Maxi. Cu numele tău de magician!

Bunicul Alex privi visător într-un colț de odaie. Apoi ochii îi străluciră, de parcă și-ar fi amintit ceva de mult uitat. Își îndreptă spatele și începu a vorbi cu un glas schimbat, ferm:

— Eu sunt Alex Tah Rupert, vrăjitor al Primului Tah, al întâiului grad, al primei trepte, prieten al Dragonilor Oglindă, salvatorul massilor, Scutul Focului, ocrotitorul Copacului Tată, făurarul inelelor ahkisului și comandantul Gărzii Albe de Onoare.

M-am născut în 1959 în Ollney, Illinois. Ahkisul meu l-am primit pe Bathan de la legendarul Dush Tah Bashir, în timpul celui de-al treilea Război al Culoilor. Fără el, nu aș mai fi astăzi aici.

Aceasta este povestea unui băiat de școală primară, care a fost inițiat departe de casă în tainele magiei, pribeag într-o lume străină.

Aceasta este povestea mea.

Nu eram cu mult mai mare decât voi atunci când am găsit brățara dragonului. Doar ce începuse vacanța de vară, și deja mi se făcuse dor de colegii mei de școală, care plecaseră mai toți cu familiile lor din oraș. Joaca este de departe cel mai important lucru din lume în universul unui băiat de opt ani, iar vacanța fără prieteni e ca pomul fără rod.

În acea dimineață ieșisem în grădina casei noastre, curios să văd groapa în care până în seara dinainte se înălțase bătrânul copac, un stejar noduros. Tata hotărâse să fie tăiat stejarul, pentru că se uscuse.

Degeaba am protestat. Tatăl meu, străbunicul vostru, a fost un om care lua decizii definitive: „Copacul e găunos și uscat. Trebuie tăiat, pentru că nici măcar umbră nu mai face cum trebuie”.

Drept care tractoristul a dezrădăcinat stejarul în doi timpi și trei mișcări și l-a luat, de parcă nici n-ar fi fost vreodată la noi în grădină. Tatăl meu mi-a permis să păstrez o ghindă drept amintire, spre a o planta într-o zi. Speram să văd într-o bună zi din nou un stejar legănându-și falnic ramurile la fereastra mea, în întreaga sa splendoare.

Așa că, în dimineața cu pricina ieșisem să caut o ghindă pe lângă groapa lăsată de stejar. Am găsit una în cele din urmă și am învelit-o cu grijă într-o batistă, sperând să găsesc mai târziu, împreună cu tata, un loc

potrivit pentru a o sădi. Deși, după mine, singurul loc potrivit era tot acolo unde fusese stejarul bătrân.

Atunci am văzut acel lucru minunat și unic care urma să-mi schimbe viața pentru totdeauna. Bolovani, pietrele, resturile de rădăcini nu-i puteau ascunde strălucirea. Ceva auriu sclipea în soarele dimineții!

M-am aplecat cu entuziasm și mi-am admirat descoperirea. Era o brățară deosebit de frumoasă, parcă ruptă dintr-un basm! Am ridicat-o cu grijă pentru a o vedea mai bine în lumina soarelui.

Strălucea orbitor, și ce mai strălucea! Mă credeți sau nu, stăteam în groapa mare din mijlocul grădinii, ținând în mâna mea o brățară grea, de aur!

Era spiralată, în forma unui dragon, și putea fi purtată ca o brasardă pe antebraț. Am șters-o cu grijă de pământ și am privit-o cu atenție.

Brățara era formată dintr-o bandă groasă de aur, răsucită în spirală, neașteptat de flexibilă. Cele 3-4 spire puteau fi comprimate ca un arc pentru a forma un inel gros, făcând astfel din brasarda ce poate fi pusă pe braț o brățară de pus la încheietura mâinii. Capul dragonului servea prin forma sa drept clemă, astfel încât brățara comprimată putea fi ascunsă cu ușurință în buzunar.

Să fi aparținut oare această brățară pe vremuri unei nobile domnițe? Să fiu sincer, nu-mi puteam imagina așa ceva, pentru că dragonul îi dădea un aer destul de fioros. Nu era elegantă ca o bijuterie fină, ci arăta mai degrabă ca una ce ar putea fi purtată de un războinic sau de un erou. Arăta aproape ca o armă.

Două mici rubine străluceau în soarele dimineții ca doi ochi sfredelitori, poziționați peste gura rânjită a dragonului ce-și arăta colții. Sub capul dragonului, aripile sale strânse se răsuceau și se pierdeau artistic în patru spine, începând de la gâtul solzos.

Gravuri bizare decorau brățara până la capătul subțire al cozii solzoase. Am văzut mai întâi doi soldați. Uitându-mă mai bine, am observat că, de fapt, gravurile aurite se mișcau.

Cum putea fi posibil? Există vreo bijuterie, oare, pe care figurile gravate se pot mișca? Am atins cu degetul cei doi soldați și am simțit într-adevăr mișcare.

Soldații păreau să prindă viață, mergând pe loc. În stânga lor era un mic simbol în formă de spadă, încastat în aurul brățării. Când mi-am mutat privirea spre el, soldații s-au oprit, însă spada a început să se învâртеască repede, mânăuită parcă de un braț nevăzut. Urma figura unui dragon. Privindu-l, spada a încremenit, dar simbolul dragonului a prins viață și i-a apărut un nor în fața botului. Oare reprezenta foc?

Ultimul simbol gravat pe brățară era cel al unui cavaler îmbrăcat în armură stând pe o scenă și dând din mâini. Am căutat simbolul precedent, ca să văd dacă dragonul încă se mișca, dar... dispăruse. În locul lui era un castel cu steagurile fluturând. Nici urmă de dragon... poate mă înșelasem?

Am răsucit spirala înapoi căutând figurile văzute mai devreme, dar nu am recunoscut nici una dintre gravuri, toate erau complet noi pentru mine. Apăruse

LBRIS

We know
books

CONAN REED

Valea
Fermecată

TRILOGIA AHKISULUI

R O M A N
VOLUMUL
2

EDITORIA
CREATOR
BRAȘOV, 2019

CUPRINS

CAPITOLUL 1. RĂUL VISELOR	11
CAPITOLUL 2. CALEA NORULUI.....	39
CAPITOLUL 3. SFATUL TAHIILOR.....	63
CAPITOLUL 4. MUNTELE FURTUNII	85
CAPITOLUL 5. VRAJA VERDELUI	109
CAPITOLUL 6. FORJA REGILOR	129
CAPITOLUL 7. PRINȚUL DRAGONULUI.....	149
CAPITOLUL 8. SĂPTĂMĂNA VINULUI	167
CAPITOLUL 9. SCARA TIMPULUI	183
CAPITOLUL 10. VALEA FERMECATĂ	203
CAPITOLUL 11. JOCUL FOCULUI	223

Am început această carte demult, odată cu poveștile cu zmei și feți-frumoși spuse fiului meu și trăite împreună cu el. Povești în care el a jucat rolul principal, în care a biruit balauri, a rezolvat ghicitori și a săvârșit numeroase fapte de vitejie.

Pregătirea acestor seri de neuitat mi-a dat uneori de furcă. De ce e verde Împăratul Verde? Există și un Împărat Roșu, dar oare există și împărați de alte culori? De unde vine magia? De ce e Zmeul rău?

Am acceptat provocarea de a crea o poveste palpitantă, pentru sufletul curat al unui copil. Așa am plasmuit lumea noastră, continuarea lumii lui Harap Alb, în care te invit și pe tine, dragă cititorule, să intri și să privești totul prin ochii unui copil. O lume curată, fără violență, așa cum ne-ar plăcea și nouă.

Numesc acest stil „Clean Fantasy”, fantezie curată, și sper ca acest concept să ajungă să fie un gen literar. Călătoria a început cu volumul întâi, „Scutul Focului” și iată-i continuarea, „Valea Fermecată”! Cărți care sunt sper frumoase și palpitate, pe care copiii le pot citi și asculta fără probleme. Și nu numai ei!

Vă doresc o lectură plăcută și m-ar bucura să aflu dacă v-a plăcut.

*Conan Reed
Lord of Clemscoe*

LIBRIS

We know books

CAPITOLUL

1

RÂUL
VISELOR

Darian și Maxi își petrecuseră întreaga după-amiază în compania bunicului Alex. Erau în vacanță. Darian urma să înceapă clasa a II-a, iar pentru Maxi urma curând ultimul an de grădiniță. Își petrecuseră după-amiaza fierbinte de vară fugind prin curte și stropindu-se cu furtunul de grădină. Înainte de cină, hotărâseră să planteze ghinda pe care bunicul Alex o păstrase din copilărie de la bătrânul stejar, într-o ceremonie solemnă. Era greu de crezut că ghinda uscată ar mai fi putut vreodată da naștere unui copac. Dar asta nu-i împiedică pe cei trei să o planteze în pământul jilav al grădinii, marcând locul cu două pietre albe.

Seara târziu veni din nou vremea poveștilor. După clasică bătaie cu perne, băieții se potoliră, privindu-l întrebător pe bunic din pătușurile lor. Bunicul, însă, le ură noapte bună, pupând fiecare nepot pe obraz și se prefăcu zâmbind șugubăț că vrea să iasă din cameră.

— Nu, bunicule, rămâi! strigă Maxi îngrozit.

— De ce, am uitat ceva? O, da, noapte bună, somn ușor, copii, zâmbi bunicul Alex.

— Povestea, bunicule! imploră Darian.

— Aaaa, da, se prefăcu bunicul că nu știe ce așteaptă copiii cu nerăbdare... Vreți să vă povestesc basmul cu ciuperca cântăreață? Sau altă poveste?

— Cea cu ahkisul! strigară cei doi copii atât de tare, încât ușa s-a deschis, iar capul îngrijorat al mamei se ivi înăuntru. Aceasta își dădu seama imediat ce se întâmplă, și-l dojeni pe bunic:

— Hai, măi tată, nu-i mai chinui...

— Dar, Lilia, dragă, totul este în regulă. Copiii voiau doar să-mi amintească unde rămăsesem data trecută.

— La râu, zise Darian.

— Da, nu ajunsesem încă la pirami-mi! Pi-ra-mi-dă! se bălbâi Maxi.

— Nu-i mai speria cu poveștile tale, îl amenință Lilia în joacă cu degetul, dispărând apoi cu un „noapte bună“.

— Ce, vă e teamă? îi întrebă bunicul, privind visător. Dush mi-a spus cândva că un magician nu se teme niciodată. Și de atunci încoace am încercat să mă țin de asta.

Mi-e greu să vă descriu exact ce simțeam în dimineața aceea rece, după ce m-am trezit pe malul râului, a doua zi după evadarea noastră. Îmi era dor de patul meu

de acasă, după noaptea geroasă petrecută pe Bathan. Dar simțeam și bucurie că scăpasem de Geană, durere provocată de dispariția lui Dush și nerăbdarea de a descoperi provocările legendarei văi fermecate.

Dar teamă? Nu, de teamă nu îmi mai amintesc câtuși de puțin.

Să fi fost un semn că devenisem un tah? Sincer, asta era cea mai mică dintre grijile mele de atunci. După ce Dush se sacrificase pentru noi, iar ahkisul devenise parte din mine, Prințul Patar, Cavalerul Barian și fostul copac soldat Erun rămăseseră singurii mei prieteni în această lume fantastică. Supraviețuirea noastră și a Regelui Alb depindea de cooperarea dintre noi.

— Tahul meu, ne vom furișa spre Albun pe căi ocolite. Calea cea mai dreaptă ne-ar da de-a dreptul pradă vrăjmașilor.

Vorbise prințul Patar. Mi-am dat seama abia mai târziu că nu mă mai numea tah'rin. Era nou pentru mine, dar îmi părea în același timp normal să mi se adreseze cu apelativul „Tah”.

— Toate la timpul lor. Mai întâi trebuie să vedem cum ajungem pe cealaltă parte a râului, am spus eu, arătând către podul putred peste râul care, între timp, își mai liniștise puțin apele învolburate și scăzuse simțitor.

— Grăiești deja ca el, zise trist Barian.

Chiar dacă nu rostise niciun nume, am știut cu toții la cine se referă.

— Am poposit destul. Călătorului îi șade bine cu drumul, decise Patar și arătă spre podul suspendat

din crengi împletite pe care nu avuseserăm curaj să ne avântăm în seara precedentă. Cel mai firav dintre noi va trebui să afle dacă putem trece.

Cu toții mă priviră pe mine, plini de speranță. Chiar credeau că eu ar trebui să verific podul ăla șubred?

— Ești cel mai plăpând dintre noi, răspunse Barian întrebării mele nerostite.

— Nu Scutul Focului. Scutul Focului ușor. Trebuie greu. Trebuie Erun. Erun lemn. Erun plutește.

Prietenul nostru înfrunzit avea dreptate. Dacă cel mai greu dintre noi nu putea traversa podul, atunci oricum ar fi trebuit să găsim o altă cale.

Erun se apropie de podul suspendat cu sfori. Partea putredă din mijlocul trecerii, de o culoare maro închis, părea cea mai nesigură. Când râul era umflat, acea zonă era precis măturată de valuri, de unde și culoarea diferită. Scurtul se aventurează pe pod, în stilul său șerpuit. Rădăcinile sale groase se încolăciră pe capul de pod, apoi începură să pipăie ușor înainte, căutând drumul potrivit. Scurtul mormăi puțin, apoi se avântă. Podul se îndoi scârțâind sub greutatea lui. Continuă înaintarea, însă pe măsură ce se apropie de mijlocul podului, acesta gemu prelung. Zgomotul prevestitor, un scârțâit profund al lemnului fu suficient pentru ca Erun să se retragă rapid, ancorându-se de capul podului.

— Nu pod, rosti sec. Trebuie altă cale.

— Cunosc tărâmul acesta, spuse Barian. Aici, noi, ceata lui Heron, am vânat adesea până ce eu... adică înainte de faptele mele vitejești din Omero. Colea-ășă,

pe râu în jos este un alt pod, la stăvilarul țuderilor. Ajungem acolo înainte de amiază.

Am pornit de-a lungul râului, urmându-i cursul agale. Pe drum ne-am întâlnit cu un tăietor de lemne care ne cercetă suspicios. Îl privi insistent pe Patar. Văzu triunghiul auriu pe fruntea mea, mormăi un salut grăbit și o tuli atât de repede încât pierdu câțiva bușteni din căruță.

— Asta nu-i a bună, Patar, zise Barian prințului după ce se îndepărtă tăietorul de lemne. Nu-i a bună defel. Părea că te știe.

— Vrăjmașul caută să ne afle și a răspândit negreșit desene cu chipurile noastre în întreaga împărăție, răspuse Patar. Probabil că zărise privirea mea îngrijorată, pentru că adăugă: Fiți dârji, bravii mei prieteni! Mă leg vouă că încă în iarna asta ne vom încinge în Albun, în Palatul Alb, la văpaia desenelor cu pricina.

Nu știi cum, dar Prințul avea darul de a rosti întotdeauna cuvintele potrivite. Speranța era un sentiment binevenit după toate prin câte trecuserăm în ultima vreme.

— Mai întâi trebuie să ajungem acolo în siguranță, am spus.

— Ce spui de asta? Măcar ne ține până la celălalt țărm, spuse Barian, arătând mândru către ceea ce tocmai descoperise. Legată de un țăruș la mal, se legăna o barcă, ce părea că ne așteaptă. Părea să încăpem toți în ea, cu excepția lui Erun.

LBRIS

We know
books

CONAN REED

**Coroana
Dragonului**

TRILOGIA AHKISULUI

R O M A N
VOLUMUL
3

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2025

CUPRINS

CAPITOLUL 1. ÎNCLEȘTAREA DRAGONILOR.....	11
CAPITOLUL 2. CAPCANA DRAGONULUI	19
CAPITOLUL 3. ARTA REGELUI	37
CAPITOLUL 4. FRATELE REGILOR.....	51
CAPITOLUL 5. FRAȚII REGELUI	77
CAPITOLUL 6. VRAJA VISULUI	95
CAPITOLUL 7. CODRUL TOAMNEI	131
CAPITOLUL 8. CODRUL IERNII.....	151
CAPITOLUL 9. CODRUL FOCULUI	165
CAPITOLUL 10. ÎNTOARCEREA REGELUI	181
CAPITOLUL 11. AURUL REGILOR.....	203

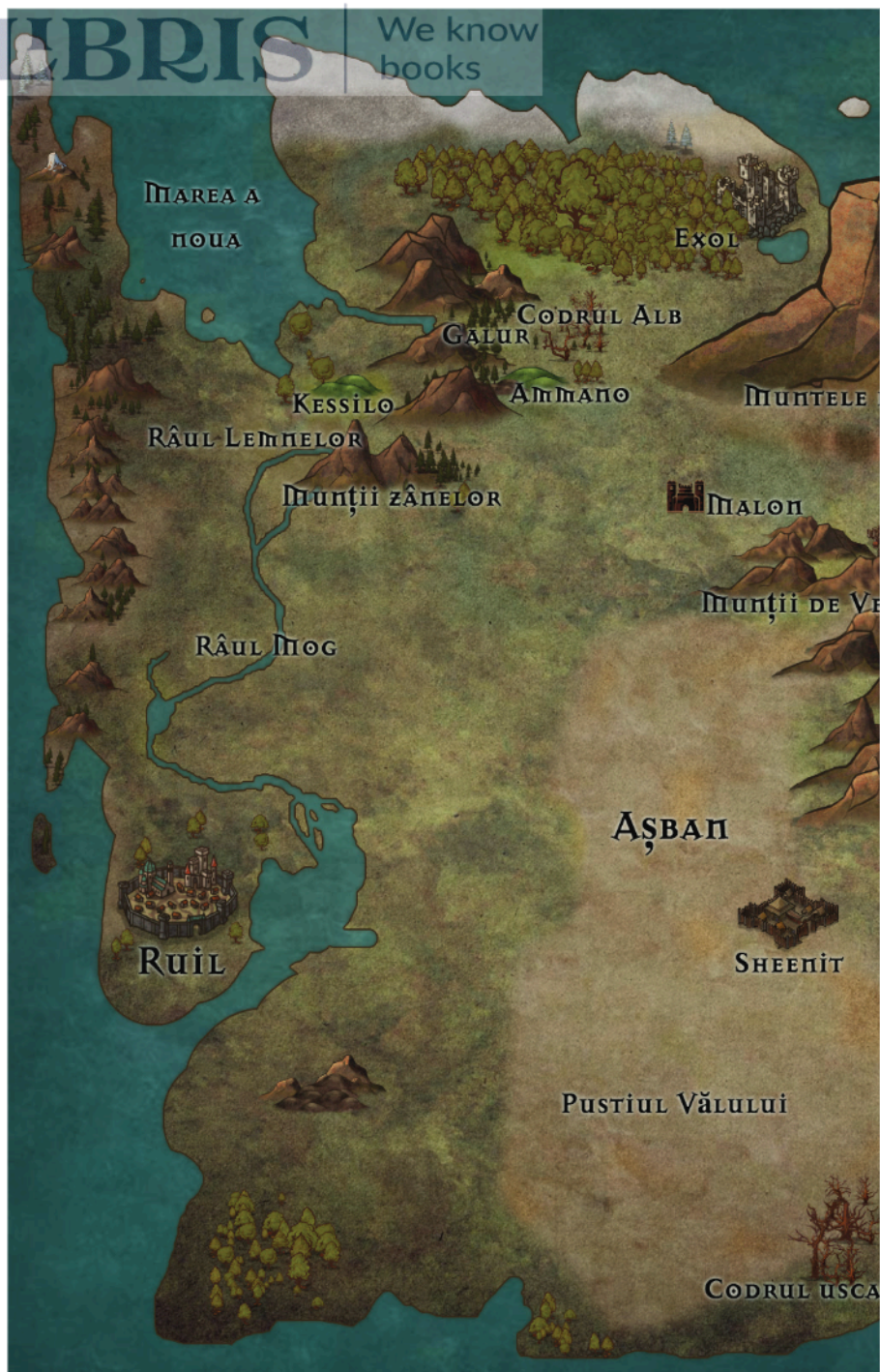
CAPITOLUL 12. DARUL DRAGONILOR.....	225
CAPITOLUL 13. TAINA TIMPULUI	247
CAPITOLUL 14. FURTUNA CULORILOR.....	273
CAPITOLUL 15. REGELE DRAGON.....	291
CAPITOLUL 16. PREȚUL PĂCII.....	315
CAPITOLUL 17. SFÂRȘITUL CĂLĂTORIEI	353

Cântecul regilor curcubeu

Când Primun și Nore numiră
Culori copiilor lor,
Lui Ors doar marea azură,
Lui Pavor verdele codrilor,
Lui Pavor verdele codrilor.

Păcat că Loona se stinse
Și frații se certară cam rău,
Dar Geană pân' la urmă-i învinse,
Și pe Salu, pe movul flăcău,
Și pe Salu, pe movul flăcău.

De-atunci roșu e Arp de-mbufnare,
Arthos, un portocaliu suveran,
Negru e Semu de supărare
Și alb, doar bunul Durman,
Și alb, doar bunul Durman.

LIBRIS

We know books

Am fost întrebat deseori cum nascocesc poveștile. De unde îmi vin oare ideile astea năstrușnice?

Și această a treia carte a mea este din mai multe puncte de vedere o carte de vis. În fiecare seară, pe parcursul ultimilor 16 ani, m-am dus la culcare cu Batan în gând, imaginându-mi povestea acelor meleaguri. În liniștea întunecată a nopții, când gândirea logică își ia încet-încet rămas bun, las frâu liber imaginației. Cunoști starea aceea în care gândurile se lichefiază și încep să plutească agale spre lumea viselor? Am învățat să prelungesc această tranziție pentru a urmări semi-adormit filmul imaginației mele. Practic, cărțile s-au visat singure. Scene minunate și-au croit astfel drum spre tine, cititorule. Exact așa cum Batan însuși le-a visat, eu fiind doar un mijlocitor nedemn.

Când am inventat stilul literar clean fantasy, am făgăduit copiilor și tinerilor că vor găsi aici doar povești captivante, fără violență. Literatură „all-age” garantat curate, descriind lumi minunate pe care copiii noștri le pot citi și asculta fără grijă. Recunosc că provocarea a fost enormă. În primul volum al trilogiei Ahkisului („Scutul Focului”) am închipuit șase confruntări sau „bătălii”. În cea de-a doua carte („Valea Fermecată”) au

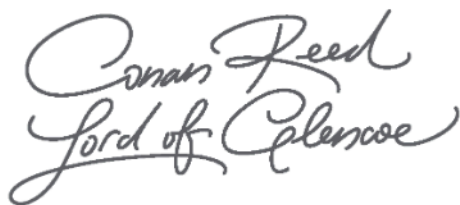
fost deja nouă la număr. Și toate curate (sper!), fantezie pură.

Trebuie să mărturisesc că cea de-a treia carte, în care ditamai războiul culorilor face ravagii, mi-a dat cele mai mari bătaii de cap. Cum să înfățișez o asemenea campanie în limitele etice, într-un mod non-violent și totodată incitant? Eu zic că am găsit formula potrivită; judecă te rog și singur, citind acest roman.

Mai ales în vremurile noastre tulburi este important să evităm războaie și orice formă de violență.

Numai acționând uniți, curajoși, drept și cu înțelepciune vom putea împlini visul unei lumi mai bune.

Vă doresc o lume de vis – și să rămâneți curați!

A handwritten signature in black ink that reads "Conan Reed" on the top line and "Lord of Glencoe" on the bottom line. The script is fluid and cursive.

Conan Reed, Lord of Glencoe

www.ConanReed.com

CAPITOLUL

1

ÎNCELEȘTAREA
DRAGONILOR

— Nu îți dau voie să le-o spui, zise Lilia serioasă. Nu le zi sfârșitul. Sunt prea micuți pentru asta. Inventează altceva, te rog.

Tatăl ei o privi cu dragoste și îi dădu blând o șuviță lungă și blondă de pe față.

— Erai vârsta lui Maxi când ai auzit povestea până la capăt. Așa cum s-a petrecut cu adevărat. De ce să-i mint, dragă Lilia? Oftă adânc și adăugă: merită să afle adevărul.

— Îți interzic! răspunse ea îndărătnică. Nu ai voie, mă auzi, tată? Spune-le altceva, te rog din suflet!

— Lilia, o mustra bătrânul și își deschise brațele într-un gest împăciuitor.

Femeia ezită. Până la urmă acceptă invitația tatălui ei și îl îmbrățișă, sprijinindu-și tristă bărbia de umărul lui stâng.

— Vor fi foarte necăjiți, așa cum am fost și eu când mi-ai povestit finalul. Gândește-te cât de fericiți au fost astăzi când au descoperit puietul de stejar în grădină! Băieței mei sunt încă micuți și fragili, ca și planta aceea firavă. Deja îmi pare rău pentru ei.

— Te rog să nu-ți subestimezi copiii. Nepoții mei vor înțelege că totul a trebuit să se îndeplinească în felul în care s-a petrecut. Cei doi sunt cavaleri destoinici și curajoși, așa cum am fost și eu odinioară. Mama ta ar fi foarte mândră de ei!

Ușa de la camera copilului se deschise brusc și Darian sări afară, îmbrăcată în pijama.

— Vii, bunicule? Ne zici povestea pana la capăt? Te rog!

Bunicul Alex își privi fiica în tăcere. Ea gemu resemnată un „fieee“ lung. Darian chiui de bucurie, fugii la bunicul său și îl trase cu înverșunare de mână spre camera copiilor.

— Stai, stai, stai, că încă nu mi-am luat ochelarii de citit, îi reproșă bunicul Alex râzând.

— Pentru ce? Povestea asta ne-o spui din amintiri, nu trebuie să citești nimic!

Ușa se închise în urma lor. Lilia se apropie de ușă și ascultă. Înăuntru se auziră râsetele vesele ale copiilor, bufnituri de perne și pași tropăiți. Ea apucă mânerul ușii, respiră adânc, zâmbi, deschise ușa și spuse:

— Bucurați-vă de poveste. Fiți viteji! Mami vă iubește, noapte bună!

Apoi închise ușa și se retrase spre sufragerie. După ce se închise ușa, bunicul Alex rosti pe un ton conspirativ:

— A plecat! Pregătiți-vă de luptă!

Băieții dădură fuga la cufărul de lângă dulap din care scoaseră câte un paloș de lemn pentru fiecare, arcuri de jucărie, un scut de carton și două coifuri. Se înarmară și Maxi ținu morțiș să își mai pună și o bandă neagră de pirat peste un ochi. Bunicul Alex privi mai întâi amuzat cum se echipau, dar căzu din ce în ce mai mult pe gânduri. Privi pe lângă cei doi copii și se adresă deodată unor făpturi invizibile, ca și cum acestea nu ar fi doar amintiri, ci chiar prezente în camera copiilor.

— A sosit clipa mult așteptată. Pregătiți-vă, cavalerii mei, pentru că a bătut ceasul cel mai întunecat al Batanului. Forțele întunericului nu au fost nicicând mai primejdioase ca acum. Regele nostru alb are nevoie de noi, și toate culorile trebuie să răspundă chemării sale de dragon.

Da, am auzit de multe ori în acea vreme acel zgomot tunător și vă asigur că urletul unui dragon este cel mai înfricoșător sunet din lume. Și rareori fiara cea mai temută a văzduhului se limitează la un singur strigăt. Da, dragonilor le place la nebunie să scoată vuiete lungi și răsunătoare. Ei fac asta pe de o parte pentru a-și răcori gâtlejurile clocotite, iar pe de altă parte, pentru a preveni cu zgomotul lor unic toate vietățile din jur că se află pe teritoriul regelui necontestat al văzduhului.

La fel am făcut și eu după ce părăsisem Albul în primul meu zbor ca dragon. Coroana fermecată care mă transformase în dragon își făcuse treaba bine, chiar mult prea bine! Uitasem cine erau prietenii mei Dush, Barian și prințul Patar. Uitasem faptul că de fapt voiam cu ajutorul acestei coroane fermecate să înving blestemul dragonului,

pentru a-l transforma pe Albor înapoi în regele alb. Mai grav, îmi uitasem părinții, casa mea... mă uitasem și pe mine însumi! Devenisem într-atât un dragon, încât tot ceea ce mă reprezenta se risipise.

Mai îmi rămăsese doar zborul prin răcoarea cerului albastru și gloriosul meu strigăt de dragon. Eram un rege al aerului, temut și invincibil. Eram un dragon! și asta îmi era mai mult decât suficient. Nimeni nu avea dreptul să-mi mai ia coroana.

Nimeni.

Am zburat pe sub zdrențele norilor pentru a mă bucura nestingherit de priveliștea creștelor montane înșorite, cu piscurile lor înzăpezite. Lanțul masiv muntos se termina într-o faleză abruptă de care se spărgeau cu explozii spumoase talazurile unei mări de un turcoaz imaculat. Insule răzlețe se șteau din apă într-o linie imaginară, înșiruite până la orizont, o prelungire parțial submarină a șirului muntos. Cea mai mare dintre ele îmi stârni curiozitatea: o insulă întinsă de un verde aprins. Acolo se afla țelul meu, pe nisipul auriu și strălucitor al țărmlui, la marginea albastrului infinit al apei.

Da, călătoria mea prin aer avea o destinație anume. Instinctul meu de dragon îmi știa drumul, pentru că aerul rece și sărat nu purta până la mine doar strigătele pescărușilor. O mireasmă subtilă, seducătoare mă ademenea neîncetat, ca promisiunea unor mari bogății ce mă așteptau undeva, departe: mai presus de toate aur, mult, mult aur. Am tras un urlet pentru a asigura aurul că se apropie noul său stăpân, când deodată mă surprinse din stânga un alt sunet asemănător.

Poftim? Cine îndrăznește să mă provoace? Pe mine... cum mă cheamă? Pe mine... regele văzduhului! Deodată, un dragon negru uriaș se ivi spintecând pântecul unui nor și o luă spre țărnul vizat și de mine. I-am tăiat calea și am scos un strigăt de avertisment pentru a-i atrage atenția asupra mea.

Și încă ce tare i-am mai atras atenția! Dragonul negru urlă drept răspuns și se năpusti spre mine. Voia deci să se pună cu mine? *Cu plăcere!* Suflul lui incandescent mă lovi cu o salvă infernală de foc, înainte să mai apuc să fac un plan de bătaie. Am dat să strig: *degeaba, nu mă poți răni așa!* Dar furia mea clocotind și dorința mea de a mă răzbuna pentru acest atac neașteptat îmi întunecă mințile. Focul din mine devenise prea mare și prea fierbinte pentru a mai putea fi ținut în frâu, așa că am răspuns cu aceeași monedă, prin pălălaia lui.

Norul de foc rezultat ne învălui cu totul. Pielea mea solzoasă rezistă temperaturii, însă nu mai puteam să-mi localizez dușmanul prin vâlul de foc. Flăcări în jurul meu, foc în mine! Trăgeam orbește un jet incandescent după altul, doar-doar l-oi ochii! Dragonul advers nu părea să se descurce mai bine decât mine, pentru că deodată ne ciocnirăm lateral. Nu păruse să fie un atac, ci mai degrabă un accident; sau lovise la noroc?

M-am înălțat pentru a obține o poziție mai avantajoasă. Adversarul procedă la fel, așa că zburarăm tot mai sus, dând cercuri unul în jurul celuilalt. Era ca un dans bizar deasupra norilor, în care niciunul nu voia să cedeze celuilalt cerul albastru. Adversarul meu avea o înfățișare falnică: colți ascuțiți, ochi odioși de șarpe, nări înflăcărate – un dragon ca-n povești! Mă cuprinse invidia. Un